

Jak zpívá vítr? Nemá hlas!
A víš, jak zpívá žitný klas?

Jak housle nebo hoboje?
Někdy je slyšet oboje.

I sedmikráska má svůj tón.
Vyzvání modrý luční zvon.

Na lesní rohy hrává mech.
A v tobě se jen tají dech.

*

Na vysokém smrku
hnízdo plné krků,
jsou v něm draví ptáci!
Smrk se zakymácí,
hnízdo neunese?
Není sám v tom lese.
Vrkú, vrkú, vrkú –
pomůžeme smrku!

*

Maminka přinesla živého kapra.
Ve vodě se nehýbal a stále jen
otvíral ústa. Co si asi povídal?
Zůstalo nám po něm mnoho
stříbrných penízků.

*

Slunce zčervenalo mrazem.
Vrány se zimomřivě krčí,
z kosa je prokřehlé klubíčko.
Sněhulák má uši zachumlané
do staré beranice
a jen se usmívá.

*

Vánice k ránu ustala. Pospěšte si,
pospěšte – volají do bílého ticha
keře i stromy. A děti přicházejí.
Střásají sníh z křehkých větviček.
Krmí sýkorky, kosy, brhlíky, datla
i chocholouše. Jejich hlad je silnější
než strach z člověka.

Ale brzo to začalo nanovo: Zachar volal. Zachar vždycky říkal. Zachar si to myslí taky. Ten nosí klobouk jako strejda Zachar. Strejda Zachar se veselí v lese. Strejda Zachar je svěží, i když sněží. Strejda Zachar věří divé zvěři.

*

Mám ten příběh od jednoho muže, co vypráví příběhy. Mokrát jsem mu říkal, že jeho příběhu nevěřím.

„Lžete,“ říkal jsem mu, „vymýšlíte si, fantazírujete, podvádíte.“

Nic si z toho nedělal. Klidně vyprávěl dál, a když jsem zvolal: „Vy lháři, vy kecale, vy fantasto, vy podvodníku!“, tak se na mě dlouze zadíval, zakroutil hlavou, smutně se usmál a potom řekl tak potichu, až jsem se skoro zastyděl: „Amerika není.“

*

Bílá mlha kráčí lesem,
za ní měsíc mlčky jde sem.

Zlaté zrní tma si sbírá.
Zahlédli jsme netopýra.

Hvězdy se tak blízké zdají.
Tiše... Děti usínají...

*

Na vysokém smrku
hnízdo plné krků,
jsou v něm draví ptáci!
Smrk se zakymácí,
hnízdo neunese?
Není sám v tom lese.
Vrkú, vrkú, vrkú –
pomůžeme smrku!